

[Poul Møller.]

Jeg skal ikke forlænge debatten, men kun fremholde og gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg. Jeg tror, det er nødvendigt på alle de områder, der er nævnt, at vise den størst mulige tilbageholdenhed, og at regeringen viser vilje og styrke. Jeg må rigtig nok sige, at jeg ikke, hvad angår det fremtidige samarbejde, blev beroliget, da jeg hørte det ærede medlem hr. Peter Nielsen sige, at når han ikke samarbejdede med det ærede medlem hr. Aksel Larsen, var det, fordi hans parti ikke var stort nok. Jeg har også set — men det kan selvfølgelig være et galt referat — at socialdemokratiets partisekretær, det ærede medlem hr. Niels Matthiasen, i en diskussion med det ærede medlem hr. Aksel Larsen har været inde på den samme tankegang, nemlig at den dag, hvis den dag skulle komme, hvad jeg ikke håber eller tror, at de to partier fik flertallet, ville man gennemføre det socialdemokratiske program ved hjælp af det ærede medlem hr. Aksel Larsens stemmer. Det giver os en fornemmelse af, at det samarbejde, man vil have, ligger der realistiske muligheder for, men den dag man har flertal sammen med socialistisk folkeparti, er der ikke længere mulighed for samarbejde til anden side i denne sal.

Aksel Larsen: Jeg kan ikke forstå det ærede medlem hr. Poul Møllers skræk for, at der eventuelt skulle blive gennemført noget af et forenet socialdemokratisk og folkesocialistisk flertal i denne sal. Så vidt jeg ved, hævder det ærede medlem hr. Poul Møller, at han er demokrat, og han mener, at det er flertallet, der skal bestemme, og så kan han vel ikke have noget imod, at dette flertal bestemmer noget, som flertallet i denne sal kan enes om nu og i fremtiden. På den anden side synes jeg også, det er besynderligt, at det ærede medlem drager den slutning, at i så fald kan der ikke blive noget som helst samarbejde til den side i salen. Det kan jo godt være, at både venstre og de konservative til den tid, altså formentlig efter næste valg, kunne være så fornuftige, at de ønsker et samarbejde om mangfoldige problemer. Vi har i hvert fald lov til at håbe det. Men naturligvis, der må være vilje til samarbejde fra begge sider; hvis ikke der er det fra det ærede medlem hr. Poul Møllers

og hans partis side, er der ikke noget at gøre.

Men det er ganske rigtigt, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen har udtalt noget i retning af, at den praktiske grund til, at der ikke blev noget samarbejde i foråret mellem socialdemokratiet og os, det var, at socialistisk folkeparti var ikke stort nok. Nu antydede det ærede medlem også, at der kunne være andre grunde; han nøjedes med at antyde det, og jeg vil formode, at han vil betænke sig på at gå længere. Jeg kan jo ikke rigtig tro, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen kan have det sådan, at hvis der i dette ting skulle være de cederet flertal for gennemførelse af de beslutninger, det ærede medlem har stemt for på socialdemokratiets sidste kongres, vil det ærede medlem sige: så vil jeg ikke under nogen omstændigheder have det igennem. Det kan jeg ikke tænke mig. Skulle vi komme i den situation — det håber jeg vi kommer, og de seneste gallup tal tyder i den retning, de tildeler os 22 mandater, så er vi jo et noget større parti — skulle vi komme i den situation, jeg håber vi kommer i, at socialdemokratiet og vi får flertallet i denne sal, kan jeg ikke tænke mig andet, end at vi så må kunne enes om gennemførelse af adskillige ting, som står såvel på socialdemokratiets praktisk politiske arbejdsprogram som på vort partis praktisk politiske arbejdsprogram. Så får det ærede medlem hr. Poul Møller blive forskrækket eller ikke blive forskrækket, og så får visse socialdemokratiske vælgere blive forskrækket eller ikke forskrækket; det må de selv om.

I øvrigt er jeg nødsaget til at konstatere, at der ikke er nogen, der, siden jeg havde ordet, har villet udtale sig om en del af de spørgsmål, jeg rejste og sagde min mening om. Ingen af dem, der var med til at lave omsforliget, har følt trang til at udtale sig om det mærkværdige forhold, at man for at rette valutaen op ville begrænse det offentliges forbrug ved at begrænse det civile bygge- og anlægsarbejde, men at man samtidig forøgede militæruddgifterne tilsvarende, og at man altså ikke nåede noget resultat, ud over at man måske skabte grundlag for arbejdsløshed i byggefagene. Det er der ingen der har ønsket at udtale sig om. Jeg kan sådan set godt forstå det, for det er ikke behageligt at udtale sig om det, men når man har tiet stille, vil jeg tillade mig at